

PREDSJEDNICI HSGI-A KROZ SEDAM DESETLJEĆA

PRIPREMILA:
Anđela Bogdan

Šesnaest predsjednika u sedamdeset godina djelovanja HSGI-a

U sedamdeset godina kontinuiranoga djelovanja HSGI-a bilo je tek 16 predsjednika, baš kao što je bilo samo šest glavnih i odgovornih urednika časopisa Građevinar.

Dosadašnji su predsjednici DGITH-a, SGITH-a, HDGI-a i HSGI-a bili prof. Stjepan Lamer, dipl. ing. građ., Mišo Bauer, dipl. ing. građ., prof. dr. sc. Ervin Nonveiller, prof. Josip Klepac, dipl. ing. građ., Josip Vadlja, dipl. ing. građ., Stanko Manestar, dipl. ing. građ., Martin Pilar, dipl. ing. građ., dr. sc. Danijel Režek, prof. dr. sc. Veselin Simović, Branko Bergman, dipl. ing. građ., dr. sc. Petar Đukan, Dragutin Mihelčić, dipl. ing. građ., Josip Švenda, dipl. ing. građ., Dragan Blažević, dipl. ing. građ., i Mirna Amadori, dipl. ing. građ. Predsjednici krovne graditeljske organizacije u Hrvatskoj u proteklih 70 godina bili su građevinari, a predstavljamo ih u nastavku.

Stjepan Lamer, dipl. ing. građ.

Stjepan Lamer, rođen 12. prosinca 1911. u Krapini, bio je građevinski inženjer čija je karijera obilježila razdoblje od 1935. do njegove smrti 1996. Završio je gimnaziju u Zagrebu 1930., a diplomirao na Građevinskome odsjeku Tehničkoga fakulteta 1935. Usavršavao se u SAD-u 1955., Saveznoj Republici Njemačkoj 1961. – 1962. i SSSR-u 1963. Od 1936. do 1944. radio je na trasiranju, projektiranju i nadzoru izgradnje cesta, mostova i drugih objekata u tehničkim odjelima u Sušaku, Travniku, Makarskoj, Dubrovniku te Zagrebu. Nakon toga preuzimao je različite rukovodeće uloge, uključujući one tehničkoga voditelja i direktora Zemaljskog građevinskog poduzeća i građevinskog poduzeća *Novi put*, pomoćnika ministra u Ministarstvu građevina NRH, generalno-godine direktora Direkcije za građevinarstvo

Hrvatske te direktora direkcije odnosno Uprave za ceste Hrvatske.

Osim toga obnašao je funkcije kao što su republički sekretar u Sekretarijatu za saobraćaj, pomorstvo i veze, direktor Zajednice za ceste i Republičkoga fonda za ceste Hrvatske te pomoćnik ministra u Saveznome sekretarijatu za privredu u Beogradu. Od 1972. do umirovljenja 1979. bio je direktor Instituta prometnih znanosti i profesor na Interfakultetskome studiju za prometne inženjere Sveučilišta u Zagrebu. Aktivno se bavio svim granama prometa, znatno doprinoseći obnovi i izgradnji cestovne mreže u Hrvatskoj te sudjelujući u sklapanju bilateralnih prometnih ugovora. Također je bio aktivan u različitim stručnim časopisima poput *Građevinar*, *Saobraćaja*, *Cesta i mostova* te *Transporta*, sudjelovao je na inozemnim i domaćim skupovima te surađivao na enciklopedijskim djelima

poput *Enciklopedije Jugoslavije* i *Tehničke enciklopedije LZ*. Bio je osnivač i predsjednik raznih strukovnih udruženja poput Društva za ceste Hrvatske, Društva građevinskih inženjera i tehničara Hrvatske, Saveza inženjera i tehničara Hrvatske te Saveza društava za puteve Jugoslavije. U njegovu čast Hrvatsko društvo za ceste – Via Vita od 2004. dodjeljuje Nagradu *Stjepan Lamer*.

Mišo Bauer, dipl. ing. građ.

Nažalost, u povijesnim zapisima nema podataka o životu i radu Miše Bauera, no poznato je da je kratko bio predsjednik Hrvatskog inženjerskog saveza, i to u periodu od 1951. do 1952. Tijekom njegova mandata u Hrvatskome inženjerskom savezu počela su se osnivati posebna strukovna društva umjesto dotadašnjih sekcija. Društvo inženjera i tehničara (DIT) 1952. imalo je 2493 člana. Te se godine DIT preselio u nove prostorije u Berislavićevoj 6, koje je dobilo kao zamjenu za vlastiti dom u Pierottijevoj. Pokrenuti su i novi časopisi: *Tekstil*, *Kemija u industriji*, *Elektrotehnički vjesnik*, *List geodeta* itd. Društvo je tada preuzelo arhiv ugašene inženjerske komore.

prof. dr. sc. Ervin Nonveiller

Ervin Nonveiller rođen je u Trstu 1910., djetinjstvo je proveo u Splitu, a umro je 1999. u Zagrebu. Diplomirao je 1932. na Tehničkoj visokoj školi u Beču. Po završetku studija vratio se u domovinu i do 1943. radio kao inženjer operativac na raznim gradilištima niskogradnje i mostova. Godine 1944. prešao je na oslobođeni teritorij i radio u tehničkim odjelima za Split i Dalmaciju, a 1945. premješten je u Ministarstvo građevina NR Hrvatske u Zagrebu, gdje je vodio Odsjek za mostove. Od 1946. bio je tehnički direktor,

a potom i direktor GP-a *Hidroelektra* u Zagrebu. Bio je šef Geotehničke grupe *Elektroprojekta* od 1950., a od 1952. šef Odjela za mehaniku u poduzeću *Geostrazivanja*. Doktorirao je na Tehničkome fakultetu Univerziteta u Ljubljani 1957., a za izvanrednoga profesora na Katedri za geotehniku Građevinskoga fakulteta u Zagrebu izabran je 1961. Od 1965. bio je direktor *Geoexperta*, instituta poduzeća *Geotehnika*. Bio je redoviti profesor Građevinskoga fakulteta od 1965., kada je postao i šef Katedre za geotehniku, a potom i predstojnik Zavoda za geotehniku. Bio je dekan Građevinskoga fakulteta od 1966. do 1968., zastupnik u Saboru i član Izvršnoga vijeća SR Hrvatske od 1969. do 1971.

Vrlo aktivan bio je u udruženjima građevinskih inženjera i tehničara. Bio je član, osnivač i dužnosnik društava za visoke brane, za mehaniku tla i temeljenje, a 1956. bio je predsjednik SGITH-a. Bio je ugledan i cijenjen stručnjak i znanstvenik u zemlji i inozemstvu. U njegovu čast Hrvatsko geotehničko društvo od 2000. svake godine održava međunarodne znanstvenostručne skupove Nonveiller Lectures. Dobitnik je brojnih odlikovanja i nagrada, čak i najveće jugoslavenske nagrade za znanstveni rad – nagrade AVNOJ-a (1984.), ali i nagrade HSGI-a za životno djelo (2000.). Bio je član Redakcijskoga odbora časopisa *Građevinar* od 1953., a od 1975. i predsjednik Izdavačkoga savjeta.

prof. Josip Klepac, dipl. ing. građ.

Josip Klepac, dipl. ing. građ., rođen je 17. ožujka 1914. u Jastrebarskome, a pre-

minuo je 12. listopada 2005. u Zagrebu. Bio je inženjer s izuzetno bogatim radnim iskustvom stečenim na različitim gradilištima. Također je bio cijenjeni sveučilišni nastavnik te jedan od utemeljitelja smjera Organizacije građenja na Građevinskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu.

Klepac je osnovnu i građansku školu završio u rodnome Jastrebarskom, a gimnaziju je pohađao u Zagrebu. Diplomirao je na Građevinskome odsjeku Tehničkoga fakulteta u Zagrebu 1941. Potom je radio u građevinskim poduzećima, počevši kao pripravnik u *Građevnome poduzeću ing. Dvoržaka*, a kasnije je postao voditelj brojnih gradilišta. Nakon nekog vremena prešao je u *Okružno građevno poduzeće*, koje se kasnije razvilo u uglednu tvrtku *Udarnik*, gdje je radio do početka 1949. Te je godine premješten je u III. generalnu direkciju vojnoga građevinarstva te je postao načelnikom Operativnoga odjela u vojnome građevnom poduzeću *Tempo* u Zagrebu, gdje je obnašao funkciju glavnoga inženjera. Postao je tehnički direktor poduzeća *Tempo* te je na toj poziciji ostao do 1963., kada je postao viši predavač za predmet Izvođenje gradnje na Građevinskome fakultetu u Zagrebu. Klepac je sudjelovao u planiranju i organizaciji građenja pri realizaciji tridesetak stručnih projekata od 1969. do 1985. Među njima ističu se organizacija i planiranje gradnje hidroelektrana Čakovec (1974.) i Barač (1977.) te predsjedanje komisijom za kolaudaciju Mosta Mladosti u Zagrebu (1973. – 1974.). Također je bio sudionik brojnih domaćih i međunarodnih savjeta-

vanja i skupova te je objavio više članaka u znanstvenim i stručnim časopisima.

Za društveni i javni rad primio je brojna priznanja i odlikovanja, a od nekadašnjega Saveza građevinskih inženjera i tehničara Hrvatske dobio je priznanje kao zaslužni član i organizator društva. Umirovljen je 1984. Profesor Klepac bio je vrlo afirmiran i priznat u akademskim i stručnim krugovima Hrvatske i na području šire regije.

Josip Vadjla, dipl. ing. građ.

Nažalost, malo je dostupnih podataka o životu i karijeri Josipa Vadjle, inženjera građevinarstva, koji je rođen 4. prosinca 1938., a preminuo je 22. prosinca 2022. Poznato je da je bio vrsni hidrotehničar te da je svoje radove redovito objavljivao u časopisu *Građevinar*, istaknuvši se radovima o poplavi u Zagrebu koje su se dogodile 1964. kao i problemima vodoprivrede Međimurja. Vadjla je bio predsjednik Društva građevinara i tehničara Zagreb, a u razdoblju od 1963. do 1965. obnašao je dužnost predsjednika Saveza inženjera i tehničara Hrvatske. Godine 1962. objavio je knjigu *Vodogradnje: Osnove vodogradnje*, a 1974. drugu knjigu *Vodogradnje 1.*, namijenjenu učenicima građevinskih tehničkih škola. U tim su knjigama obrađene teme poput hidrologije, oborina, isparavanja, površinskoga otjecanja vode, kretanja vode u vodotocima, protoka vode, nanosa u vodotocima, leda te podzemnih voda.

Stanko Manestar, dipl. ing. građ.

Stanko Manestar, poznati je stručnjak koji je vodio najzahtjevnije građevinske projekte, bio na čelu prestižnih znanstveno-stručnih institucija te dva puta obnašao dužnost člana Izvršnoga vijeća Sabora Socijalističke Republike Hrvatske i Vlade kao sekretar i predsjednik Republičkoga komiteta za građevinarstvo. Iza njegova bogatog radnog iskustva ostalo je vrijedno i nezaboravno djelo. Rođen je 10. rujna 1918. u Cerju kod Gračaca, a zbog aktivnosti svojega oca Franje, građevinskoga poduzetnika, prošao je kroz burno djetinjstvo. Po završetku školo-

vanja u Crikvenici i Gospiću upisao se na Tehnički fakultet u Zagrebu, gdje je diplomirao 1947. Nakon završetka studija radio je na raznim građevinskim projektima, uključujući gradnju hidroelektrana i tunela. Imao je ključnu ulogu u ispravljanju nedostataka u projektima poput slučaja HE-a Jablanica, gdje je svojim stručnim znanjem doprinio uspješnome dovršetku projekta.

Kasnije je postao generalni direktor *Instituta građevinarstva Hrvatske* te je na toj poziciji ostao do umirovljenja 1980. Tijekom karijere bio je angažiran na mnogim inovativnim projektima poput uvođenja novih tehnologija u gradnju tunela i hidrotehničkih građevina. Dao je znatan doprinos građevinarstvu, posebno kroz vodstvo u projektima tunela za HE Gojak i HE Senj, povećavajući produktivnost i postižući zapažene rezultate. Pokazao je inovativnost u primjeni mehanizacije i organizacijskih metoda u građevinskim procesima te u rješavanju složenih problema poput zamjene betonske lučne brane HE-a Senj nasutom branom.

Kao stručnjak Manestar je bio aktivan sudionik na simpozijima i savjetovanjima, pridonoseći razvoju znanja u području hidrotehničkih građevina. Također je bio ključan u unaprjeđenju istraživačkoga rada u području injektiranja i konsolidacije tla, čime je doprinio razvoju struke. Sudjelovao je i u donošenju odluka o važnim infrastrukturnim projektima te bio aktivan član stručnih društvenih udruženja, pridonoseći razvoju struke i zajednice. Kao aktivan član republičkih tijela koja su donosila odluke o razvojnim projektima te kao član Izvršnoga vijeća Sabora SRH dao je poseban doprinos razvoju hrvatskoga građevinarstva, posebno izgradnji važnih infrastrukturnih projekata kao što su autocesta Zagreb – Karlovac, mosta kopno – otok Krk, tunel Učka, zagrebačka obilaznica i crikvenička obilaznica.

Martin Pilar, dipl. ing. građ.

Martin Pilar, dipl. ing. građ., rođen je 1924. u Slavonskome Brodu. Godine 1958. počeo je raditi u Upravi za melioraciju Lonjskoga polja i Odranskoga polja, osnovanoj radi zaštite od poplava dijela slivnoga

područja rijeke Save. Uprava je poslije transformirana u poduzeće *Lonjsko polje*, a 1961. u Direkciju za regulacijske i melioracijske radove na slivu rijeke Save, a Martin Pilar bio je njezin tehnički direktor i direktor. Glavni direktor bio je i u *Općemu vodoprivrednom poduzeću za vodno područje Save* do 1980., a do 1989. (kada je umirovljen) u SOUR-u *Vodoprivreda Hrvatske*. Martin Pilar je na vodećim funkcijama u vodnogospodarskim poduzećima i institucijama znatno pridonio rješavanju problema izvođenjem projekata zaštite od štetnoga djelovanja voda te odvodnje suvišnih voda radi zaštite ljudskih dobara i prirodnih resursa. Nakon katastrofalne poplave rijeke Save u nizinskoj dijelu grada Zagreba 1964. Martin Pilar je sa suradnicima upozoravao i svojim radom potvrđivao infrastrukturno i gospodarsko značenje vodnogospodarskih djelatnosti te uvjeravao da su štete od poplava znatno veće od iznosa potrebnih za izgradnju novih zaštitnih i odvodnih hidrotehničkih objekata te za dogradnju i održavanje postojećih.

Kroz Program za razvoj koji su izradili Ujedinjeni narodi pokrenut je Projekt regulacije rijeke Save, a Martin Pilar, tada direktor *Direkcije za Savu*, bio je njegov koordinator. Nakon što je izrađena studijska i projektna dokumentacija, počela je izgradnja glavnih građevina za zaštitu od poplava na području srednjeg Posavlja. Od 1970. do 1990. izvedeni su radovi na dogradnji nasipa rijeke Save i dijela pritoka na dionicama do kojih djeluju usporne vode te oteretnih kanala Odransko polje, Lonja - Strug i Kupa – Kupa. Iako ti projekti nisu dovršeni, postignuta je viša razina zaštite prirodnih i ljudskih dobara u odnosu na prethodno stanje. U izgradnji tih, ali i niza ostalih zaštitnih i odvodnih hidrotehničkih objekata velik je stručni i organizacijski doprinos Martina Pilara.

Martin Pilar autor je desetak stručnih radova objavljenih na skupovima u Hrvatskoj i Jugoslaviji. Bio je predsjednik Društva za odvodnju i navodnjavanje Hrvatske, predsjednik Saveza građevinskih inženjera i tehničara Hrvatske, član Predsjedništva Jugoslavenskoga društva za odvodnju i navodnjavanje te predstav-

nik Hrvatske u Međunarodnome društvu za odvodnju i navodnjavanje – ICID. Uza sve to bio je predsjednik stručnih odbora te redakcijskih odbora i izdavačkih savjeta stručnih publikacija iz područja vodnogospodarskih djelatnosti u Hrvatskoj i Jugoslaviji. Posebno se isticao kao organizator timskoga rada u rješavanju problema, zadataka i projekata zaštite od štetnoga djelovanja voda i odvodnje voda. Bilo je uočljivo njegovo zalaganje za zapošljavanje mladih stručnjaka i za daljnje stručno usavršavanje. Za radnoga vijeka u vodnome gospodarstvu bio je inicijator, organizator i glavni nositelj aktivnosti koje su pridonijele razvoju vodnoga gospodarstva u Hrvatskoj. Martin Pilar svojim je doprinosom ostavio neizbrisiv trag u povijesti vodnoga gospodarstva Hrvatske.

dr. sc. Danijel Režek, dipl. ing. građ.

Dr. sc. Danijel Režek rođen je 18. srpnja 1936. u Čakovcu, a umro je 10. veljače 2024. Režek je bio građevinski inženjer i gospodarstvenik. Diplomirao je 1962. na Arhitektonsko-građevinsko-geodetskom fakultetu u Zagrebu. Kao mladi inženjer počeo je 1962. predavati na tek osnovanoj Građevinskoj tehničkoj školi u Čakovcu, a istodobno se kao građevinski konstruktor uključio u građevinsku operativu.

Od voditelja gradilišta vrlo je brzo napredovao do tehničkoga direktora *GK Međimurja*, koji je nastao udruživanjem građevinskih poduzeća, obrtničkih pogona, projektnih biroa i ciglana. Međimur-

ski su se graditelji brzo proširili na druga područja, ponajprije na Jadran, a Danijel Režek je 1974. postao predsjednikom ondašnje Općine Čakovec koja je obuhvaćala cijelo Međimurje. Posebno se isticao u obranama od poplava hirovitih rijeka i potoka te je utjecao na stvaranje sekretarijata za vodoprivredu, koji je bio u rangu današnjega ministarstva, a koji je nedugo potom i vodio. Kao član republičke vlade bio je sekretar odnosno ministar graditeljstva, stambeno-komunalnih poslova i zaštite okoliša.

Danijel Režek je 1984. doktorirao na Građevinskome fakultetu u Zagrebu, a iste je godine postao generalni direktor tvrtke *Ingra*, u kojoj je nakon osamostaljenja Hrvatske bio dugogodišnji predsjednik Uprave te član Nadzornoga odbora. Uvijek je bio iznimno društveno aktivan pa je bio predsjednik graditeljskih regionalnih i jugoslavenskih udruga i saveza. U dva je mandata (od 1980. do 1984.) bio predsjednik Saveza građevinskih inženjera i tehničara Hrvatske, preteče današnjeg HSGI-a, a na Saboru hrvatskih graditelja 2012. dobio je nagradu za životno djelo.

**prof. emer. dr. sc. Veselin Simović,
dipl. ing. građ.**

Prof. emer. dr. sc. Veselin Simović, dipl. ing. građ., rođen je 1930. u Kruševicama, pokraj Herceg Novog u Crnoj Gori. Na Građevinskome odjelu Arhitektonsko-građevinsko-geodetskoga fakulteta u Zagrebu diplomirao je 1957., a potom je neko vrijeme radio u građevinskoj operativi. Od kraja 1959. bio je asistent na matičnome fakultetu u Zagrebu za predmet Teorija konstrukcija. Za docenta je na temelju habilitacijskog rada izabran 1966., doktorirao je 1969., a potom je 1971. izabran za izvanrednoga profesora te 1976. za redovitoga profesora. Za dekana je bio biran nekoliko puta, a potom je od 1979. do 1991. bio predsjednik Građevinskoga instituta Zagreb, nastalog ujedinjenjem Instituta građevinarstva Hrvatske i svih hrvatskih građevinskih fakulteta. Predavao je na dodiplomskim i poslijediplomskim studijima u Zagrebu, Rijeci, Splitu i Osijeku te povremeno u Beogradu.

Kao istaknuti i iznimno cijenjeni znanstvenik i nastavnik primio je, među ostalim, 1972. nagradu *Nikola Tesla*. Uvijek je bio društveno angažiran, bio je i član Izvršnoga biroa RILEM-a (međunarodne udruge eksperata građevinskih laboratorija), a vodio je i brojne udruge na hrvatskoj i jugoslavenskoj razini. Tako je u dva navrata bio predsjednik Saveza građevinskih inženjera i tehničara Hrvatske (od 1984. do 1987.), a potom i predsjednik Jugoslavenskoga saveza građevinskih inženjera i tehničara. S te je pozicije odstupio nakon agresije na Hrvatsku. Od 1975. do kraja 2011. bio je glavni i odgovorni urednik časopisa *Građevinar*, čiju je redovitost poboljšao. Znatno je povećao i njegovu nakladu te mu osigurao visok ugled u znanstvenim i stručnim krugovima. Njegove organizatorske, pedagoške i uredničke sposobnosti došle su do izražaja i u izdavanju brojnih knjiga i druge udžbeničke literature namijenjene studentima građevinskih fakulteta i veleučilišta.

Branko Bergman, dipl. ing. građ.

Branko Bergman, dipl. ing. građ., rođen je 1933. u Virovitici. Godine 1958. diplomirao je na Građevinskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Od 1958. do 1966. radio je u *Vodnoj zajednici Virovitička Podravina* i Sekretarijatu za građevinarstvo, urbanizam i komunalne poslove općine Virovitica. Od 1966. do 1975. bio je direktor *Vodne zajednice* u Virovitici, a ak-

tivno je bio uključen i u rad Poslovnog udruženja vodoprivrede Hrvatske u kojoj je obnašao i funkciju zamjenika predsjednika. Od 1975. do 1990. radio je u ondašnjemu Republičkom sekretarijatu za vodoprivredu na nizu odgovarajućih stručnih poslova, a obavljao je i poslove podsekretara i sekretara. U 1990. i 1991. bio je ministar za vodoprivredu, od 1992. do 1996. viši stručni savjetnik u JVP-u *Hrvatska vodoprivreda*, a do danas u *Hrvatskim vodama*. U tom je razdoblju bio i predsjednik Stručnoga savjeta *Hrvatske vodoprivrede* i *Hrvatskih voda* te predsjednik Potkomisije Hrvatske i Mađarske za višenamjensko iskorištavanje rijeka Drave i Mure. Bio je predsjednik Društva za odvodnju i navodnjavanje Hrvatske, predsjednik Saveza građevinskih inženjera i tehničara Hrvatske te član Predsjedništva Jugoslavenskog društva za odvodnju i navodnjavanje te Saveza građevinskih inženjera i tehničara Jugoslavije. Ujedno je bio član mnogih strukovnih društava iz građevinarstva i vodnogospodarskih djelatnosti.

Branko Bergman autor je i koautor dvadesetak stručnih radova objavljenih u časopisima i zbornicima radova stručnih i znanstvenih skupova u Hrvatskoj i nekadašnjoj Jugoslaviji te u inozemstvu. Dao je velik doprinos izradi studijskih i projektnih rješenja te izgradnji višenamjenskih hidrotehničkih građevina i sustava. Vrlo je važan njegov doprinos međunarodnoj suradnji pri rješavanju vodnogospodarskih problema Republike Hrvatske. Bio je član znanstvenostručnih i redakcijskih

odbora na petnaestak međunarodnih i domaćih skupova iz područja vodnogospodarskih i srodnih djelatnosti.

Posebno je važan njegov doprinos razvoju suradnje vodnogospodarskih institucija sa srodnim djelatnostima pri rješavanju vodnogospodarskih zadataka i projekata kao osnovnoga uvjeta cjelokupnoga infrastrukturnog i gospodarskog razvitka Hrvatske. Uporno se zalagao za praktična inženjerska rješenja, a pritom je uzimao u obzir prirodne i tehničke argumente. Bio je veliki protivnik nepotrebnih teoretiziranja i dugotrajnih rasprava bez stvarnih rezultata. Od 42 godine svojega radnog staža Branko Bergman 36 je proveo u vodnome gospodarstvu, gdje je vrlo uspješno obavljao i inženjerske poslove i rukovodeće poslove važne za razvitak vodnoga gospodarstva Republike Hrvatske.

Od 1987. do 1995. tri je puta biran za predsjednika SGITH-a i HSGI-a. Pripada onim građevinskim stručnjacima koji su dali velik doprinos struci i uspješnome djelovanju i afirmaciji saveza društava hrvatskih građevinara, osobito u prvim godinama djelovanja u samostalnoj Hrvatskoj. Bio je jedini član negdašnje hrvatske vlade koji je ostao ministar i nakon osamostaljenja Hrvatske, a dao je i velik doprinos afirmaciji HSGI-a.

dr. sc. Petar Đukan, dipl. ing. građ.

Dr. sc. Petar Đukan, dipl. ing. građ., rođen je 11. prosinca 1940. u Čapljini, u Bosni i Hercegovini. Diplomirao je 1963. na Građevinskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, a profesionalnu karijeru započeo kao projektant u birou *Neretva* u Opuzenu na posebnome FAO projektu. Poslije se zaposlio u zagrebačkoj *Industrogradnji*, gdje je bio uključen u brojne projekte i obavljao brojne odgovorne zadatke pa je radio kao glavni inženjer, ali i direktor brojnih sektora, uključujući Sektor Irak u Bagdadu, gdje je radio nekoliko godina. Po povratku u domovinu zaposlio se u Građevinskome institutu Zagreb, gdje je bio član Uprave, ali i jedan od prvih predavača na tek uspostavljenome smjeru Organizacije građenja. Doktorirao je krajem 1990., a nakon odvajanja fa-

kulteta bio je u Institutu građevinarstva Hrvatske stručni savjetnik tehničkoga direktora, direktor i na kraju predsjednik Nadzornoga odbora.

Obavljao je i ostale dužnosti pa je bio direktor Direkcije za javne investicije te saborski zastupnik u Županijskome domu, ali i jedan od kreatora obnove ratom opustošene domovine. Biran je u nadzorne odbore brojnih tvrtki, a s obzirom na dugogodišnje iskustvo znanstvenika, mentora i menadžera, pripadao je uskome krugu naših najutjecajnijih građevinskih stručnjaka. Bio je uspješan predsjednik HSGI-a od 1995. do 1999., a tada je bio uključen u zakonodavne i organizacijske pripreme za osnivanje Hrvatske komore arhitekata i inženjera u graditeljstvu. Godine 2015. dobio je nagradu Kolos za životno djelo, koju dodjeljuje HKIG.

Dragutin Mihelčić, dipl. ing. građ.

Dragutin Mihelčić rođen je 16. srpnja 1945. u Požegi, gdje je završio osmogodišnju školu i gimnaziju. Godine 1963. upisao je studij na Građevinskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, a diplomirao je 27. ožujka 1969. Stručnu djelatnost započeo je sredinom 1969. u projektantskoj tvrtki *Hidroprojekt* u Zagrebu. Od samog je početka obavljao niza poslova sudjelovao u procesima izrade studijskih i projektantskih rješenja u području vodnoga gospodarstva, a u najvećoj mjeri vodoopskrbe i odvodnje otpadnih

voda naselja. Svakome poslu i rješavanju problema pristupao je detaljnom sistematizacijom i analizom terenskih i ostalih podataka u cilju pronalaska optimalnih tehničkih i financijskih rješenja. U *Hidroprojektu* radio je niz iskusnih diplomiranih inženjera građevinarstva od kojih je Dragutin Mihelčić sa zadovoljstvom prihvaćao savjete i znanja koja su doprinijela njegovu uspješnom stručnom usavršavanju, zahvaljujući čemu je postao vrhunski projektant velikoga broja vodoopskrbnih i kanalizacijskih projekata s pripadajućim vodnim građevinama i opremom. Od 1983. uz poslove glavnoga projektanta uspješno je obavljao i posao voditelja Projektantske grupe u *Hidroprojektu*. Od 1. srpnja 1991. preuzeo je funkciju direktora tvrtke *Hidroprojekt-ing d.o.o.* Posebno je velik doprinos dao u procesu pronalaska hitnih rješenja obnove ratnim djelovanjem oštećenih vodoopskrbnih objekata i sustava. Krajem 2005., kada je Vlada Republike Hrvatske donijela odluku o provedbi Nacionalnog projekta navodnjavanja i gospodarenja poljoprivrednim zemljištem i vodama (NAPNAV-a), Mihelčić se uključio u izradu projekata navodnjavanja kao preduvjeta uspješnijega razvoja poljoprivrede.

Istodobno s uspješnim profesionalnim djelovanjem i radom u tvrtki *Hidroprojekt-ing* Dragutin Mihelčić je vrlo uspješno obavljao niz volonterskih aktivnosti i poslova u strukovnim udrugama: Društvu građevinskih inženjera Zagreb (član

Predsjedništva od 1981. i predsjednik četiri godine) i Hrvatskome savezu građevinskih inženjera (član Predsjedništva i predsjednik od 1999. do 2009.), a sudjelovao je i u radu Hrvatskoga društva za odvodnju i navodnjavanje, Hrvatskoga hidrološkog društva, Hrvatske komore inženjera građevinarstva. Velik doprinos Mihelčić je dao u pripremama i organizaciji Sabora hrvatskih graditelja i Hrvatskih konferencija o vodama. Mnogi tvrde da je Mihelčić bio najbolji i najuspješniji predsjednik Društva građevinskih inženjera Zagreba i Hrvatskoga saveza građevinskih inženjera, a sve te dužnosti obavljao je naizgled ležerno i bez napora. Štoviše, nikada se nije osjetilo da zbog njegovih brojnih obveza trpi bilo koja od tih dužnosti i gotovo nikada nije izostajao sa sastanaka. Nemjerljiva je bila i njegova uloga u osnivanju i djelovanju Hrvatske komore arhitekata i inženjera u graditeljstvu, a poslije i Hrvatske komore inženjera građevinarstva, čiji je počasni član od 2014. Za sve navedeno Hrvatski savez građevinskih inženjera mu je na 8. Saboru hrvatskih graditelja, održanome u listopadu 2021. u Vodicama, uz zahvalu dodijelio Nagradu za životno djelo kao najveće priznanje koje Savez može dodijeliti.

Josip Švenda, dipl. ing. građ.

Josip Švenda, dipl. ing. građ., rođen je 17. ožujka 1952. u Pavlovcu, a diplomirao je na zagrebačkome Građevinskom fakultetu 1977. Najprije se zaposlio u GK-u *Zagorje* u Varaždinu, gdje je radio na različitim poslovima i projektima. Od 1978. do 1990. radio je u GK-u *Međimurje* u Čakovcu na poslovima konstruktora-projektanta te voditelja gradilišta, tehničke pripreme područja Zagreb, ali i zamjenika direktora visokogradnje te direktora Odjela za metalne konstrukcije. Tijekom 1991. osnovao je poznatu građevinsku tvrtku *Team d.d.*, čiji je većinski vlasnik i predsjednik Uprave, koja je zapošljavala tristotinjak radnika. Kao uspješan gospodarstvenik oživio je rad Društva građevinskih inženjera i tehničara Međimurja, čiji je bio dugogodišnji predsjednik. Osobito je bio uspješan u uspostavljanju prekogranične

suradnje s graditeljima iz obližnjega mađarskoga grada Nagykanizse.

Bio je vrlo aktivan i u brojnim drugim udrugama, na primjer, u Hrvatskoj udruzi organizacije građenja i Hrvatskoj udruzi poslodavaca u graditeljstvu. Zbog uspješnoga rada u temeljnome društvu biran je za potpredsjednika Predsjedništva HSGI-a, a potom je bio i prvi predsjednik koji stanuje izvan Zagreba. Za predsjednika Predsjedništva HSGI-a bio je biran u dva navrata od 1999. do 2013., a njegovo je razdoblje obilježila teška gospodarska kriza koja se posebno osjetila u građevinarstvu, a time i u djelovanju HSGI-a.

Dragan Blažević, dipl. ing. građ.

Dragan Blažević, dipl. ing. građ., rođen je 17. kolovoza 1959. Pohađao je Osnovu školu Postojna u Sloveniji, nakon čega je upisao Srednju tehničku građevinsku školu u Rijeci. U siječnju 1983. završio je Fakultet graditeljskih znanosti (danas Građevinski fakultet Sveučilišta u Rijeci). Potom je završio školu za pričuvne časnike ŠRO inženjerije u Karlovcu. Od rujna 1987. do srpnja 1991. radio je kao asistent na Fakultetu graditeljskih znanosti u Rijeci, na kolegiju Organizacija građenja i tehnologija građenja. Svoje bogato profesionalno iskustvo gradi kroz više od tri desetljeća rada u javnoj upravi, lokalnoj samoupravi i komunalnome sektoru. Karijeru je započeo kao inženjer u građevinskome poduzeću, nakon čega je napredovao kroz različite pozicije u Gradu Rijeci i komunalnim društvima.

Ovlašteni je inženjer građevinarstva i sudski vještak s dugogodišnjim iskustvom u vođenju trgovačkih društava, procjenama nekretnina te obavljanju sudskih vještačenja. Trenutačno obavlja funkciju savjetnika u *Građevinskome birotu d.o.o.* u Rijeci, dok istodobno uživa status umirovljenika. Dragan Blažević bio je predsjednik HSGI-a od 2013. do 2017. Danas je predsjednik Društva građevinskih inženjera Rijeka i član predsjedništva Hrvatskog saveza građevinskih inženjera. Svojim znanjem i iskustvom kontinuirano doprinosi razvoju građevinskoga sektora u Hrvatskoj.

Mirna Amadori, dipl. ing. građ.

Na 50. redovnoj skupštini Hrvatskog saveza građevinskih inženjera održanoj 7. svibnja 2017. u Tučepima za predsjednicu je izabrana Mirna Amadori, dotadašnja zamjenica predsjednika. Hrvatski savez građevinskih inženjera od tada, prvi puta od osnutka, ima predsjednicu jednog od najvećih strukovnih udruženja u zemlji. Mirna Amadori rođena je 12. travnja 1961. u Varaždinu. Na Fakultetu građevinskih znanosti u Zagrebu diplomirala je 28. ožujka 1986. te stekla stručno zvanje diplomirane inženjerke građevinarstva. Po završetku studija zaposlila se u tvrtki *GP Zagorje Varaždin*, gdje je radila kao rukovoditeljica gradilišta, voditeljica projekata, projektantica organizacije građenja, rukovoditeljica radne jedinice Betonara i laboratorij te pomoćnica direktora za tehničko-komercijalne poslove. Od 2001. zaposlena je na Sveučilištu u

Zagrebu, Geotehničkome fakultetu u Varaždinu kao predavačica na predmetima Organizacija građenja, Elementi gradnje i Projekti u zaštiti okoliša. U jednome mandatu od 2017. do 2021. bila je članica Gradskoga vijeća Grada Varaždina i uključena u 12 povjerenstava i odbora.

Od 1986. članica je Društva građevinskih inženjera i tehničara Varaždin, temeljne sastavnice Hrvatskog saveza građevinskih inženjera, gdje vrlo aktivno djeluje. Od 1996. do 2010. bila je tajnica DGIT-a, a od 2010. do 2018. predsjednica Društva građevinskih inženjera i tehničara Varaždin. Članica je Odbora za organiziranje cjeloživotnog obrazovanja u ime DGIT-a Varaždin. Od tog društva dobila je zahvalnicu i plaketu za nesebičnu pomoć i potporu djelovanju društva. Godine 2017. izabrana je za predsjednicu Hrvatskog saveza građevinskih inženjera te tu dužnost danas obnaša u drugome mandatu.

